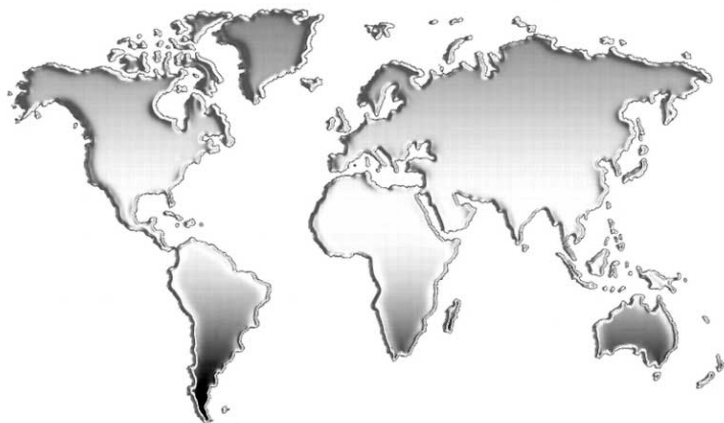

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Četvrto tromjesečje 2026.

TRANSEUROPSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Cvita Gojević

Lektura
Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2026.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole

Ovog tromjesečja osvrnut ćemo se na Transeuropsku diviziju, koja nadgleda rad Adventističke crkve u sljedećim zemljama i područjima: Alandski otoci, Albanija, Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Danska, Estonija, Farski otoci, Finska, Hrvatska, Irska, Jersey, Latvija, Litva, Nizozemska, Norveška, Otok Man, Poljska, Sjeverna Irska, Sjeverna Makedonija, Slovenija, Srbija, Švedska, Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije, i južni dio Cipra.

U tom dijelu svijeta živi 208.3 milijuna ljudi, uključujući 91.496 adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih 2.276 ljudi.

Novčana sredstva prikupljena darom trinaeste subote ovog tromjesečja poduprijet će četiri projekta u Finskoj, Hrvatskoj, Poljskoj i Ujedinjenom Kraljevstvu.

Ovo vas tromjesečje vodi iza scene tih četiriju zemalja, da vidite kako Bog radi na čudesne načine, dirajući živote ljudi i koristeći ih kako bi bilo na blagoslov drugima. Sigurna sam da će i oni s kojima podijelite ta misijska iskustva biti jednako nadahnuti kao i ja kad sam ih prvi puta slušala.

Da bi vaš razred subotnje škole bio što življi i zanimljiviji, nudimo slike, videozapise i druga gradiva uz svako misijsko iskustvo. Dostupni su i dodatni podaci uz svako iskustvo.

Pratite nas na facebook.com/missionquarterlies kako biste čitali i dijelili takva iskustva te preuzeli slike i kratke videozapise koji produbljuju izvještaje. PDF verziju *Vijesti iz svijeta* na engleskom jeziku za djecu možete preuzeti na linku: am.adventistmission.org/mq-children. Također možete preuzeti i *Vijesti iz svijeta* na engleskom jeziku za odrasle na linku: am.adventistmission.org/mq-adult.

Mission Spotlight videozapisi dostupni su za potpuno besplatno preuzimanje na: am.adventistmission.org/mission-spotlight.

Hvala vam što potičete vjernike da misle na misiju i ostanu utemeljeni na Bibliji!

Gina Wahlen

Dar trinaeste subote u ovom tromjesečju podržat će misijske projekte u Transeuropskoj diviziji:

- ◆ Osnivanje obiteljskog misijskog središta Oikos, Helsinki, Finska.
- ◆ Proširenje prve adventističke osnovne škole Kompas u Poljskoj, Podkowa Lesna, Poljska.
- ◆ Ponovnu izgradnju crkvene zgrade Prilaz, Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Osiguravanje središta za pomoć “SafeSpace2B” u školama u više zajednica, Engleska Ujedinjeno Kraljevstvo.

3. listopada 2026.

Pronalazak obitelji u Helsinkiju

Finska

Tog zimskog dana u središtu Helsinkija Jenny nije tražila crkvu; ona se molila za prijatelje.

Samo tri mjeseca prije krenula je na osobno iskustvo vjere. Dok je čekala svoju majku da završi s liječničkim pregledom, Jenny je lutala gradskim ulicama, tiho moleći Boga za kršćansku zajednicu. Gotovo odmah, osjetila je potrebu da prođe jednom ulicom u blizini trga punog ljudi.

Ta je odluka promijenila sve.

Tamo je upoznala malu skupinu iz Oikos kuće Adventističke crkve u Helsinkiju. Jedan od dragovoljaca joj je prišao s neočekivanim pitanjem: "Je li ikad itko napisao pjesmu za tebe?" Kad je odgovorila da nije, zamolio ju je da podijeli tri riječi. Jedna od njih bila je "mir".

Dok su tako razgovarali, Jenny je rekla da vjeruje u Boga, ali još nije shvatila da je skupina bila kršćanska. Kad su objasnili da pozivaju ljude u crkvu, jedna dragovoljka, Linda, govorila je o Oikos kući. Razmijenili su telefonske brojeve i uslijedio je jednostavan poziv.

Na prvu je Jenny oklijevala. Ali je vjerovala istom Bogu koji ju je poveo kroz tu ulicu. "Nisam se bojala", rekla je kasnije. "Znala sam da je to od Njega."

Dva tjedna kasnije, pozvonila je na Oikos kuću.

"Očekivala sam crkvenu zgradu", sjeća se Jenny sa smiješkom. "Mislila sam: 'Što ako je unutra neka obitelj koja upravo večera?' Ali sam se pomolila: 'Bože, vodio si me dovde, nastavi me voditi dalje.'"

Bila je toplo dočekan. Bogoslužje je prirodno poteklo u razgovore po malim skupinama, i stranci su ubrzo postali

prijatelji. “Odmah sam se osjećala dijelom obitelji. Tako sam nastavila dolaziti.”

Jenny je odrasla s roditeljima koji su dolazili iz dva različita kraja. Odlazak u crkvu im nikad nije bio redovit. Kao djevojka živjela je svjetovnim životom i našla se u bolnoj vezi koja ju je ostavila emocionalno slomljenom.

“Bila sam jadna i tražila sam nešto za što bih se mogla uhvatiti. Znala sam nešto o Bogu, i to mi je bila zadnja nada.” U očaju sam se molila: “Ako si stvarno tu, pomози mi.”

Bog mi je odgovorio.

Kako je Jenny počela oblikovati osobni odnos sa Isusom, pronašla je snagu da ostavi vezu i svoj stari način života iza sebe. U molitvi Bog je učinio nešto za što je ono smatrala da je nemoguće: odstranio je njezinu ljutnju i gorčinu.

“Shvatila sam da više ne mrzim dečka koji me je varao. I rekla sam mu da je Isus oduzeo moju ljutnju.” Kroz praštanje Jenny je uspjela podijeliti Radosnu vijest s bivšim dečkom, nešto što je rekla da nikako sama ne bi mogla učiniti.

Nakon odlaska od starog života, Jenny je doživjela tiho razdoblje rasta, vrijeme s Bogom, svojom obitelji i molitvom za nove prijatelje. Na te molitve je dobila odgovor kroz Oikos kuću.

“Ono što najviše volim kod Oikos kuće jest da je to obitelj. Svi su dobrodošli baš onakvi kakvi jesu. Dolaze ljudi s različitim životnim pozadinama, i to jednostavno djeluje.”

Kroz tu zajednicu Jenny je upoznala Timija, koji je bio dio izvornog Oikos tima. Njihovo prijateljstvo preraslo je u vezu ukorijenjenu u vjeri, molitvi i svrsi. Nakon devet mjeseci veze zaručili su se za vrijeme programa, te su se vjenčali u srpnju 2025. godine.

Jenny je također sudjelovala u programu Arise Finska, održanom u istočnoj Finskoj. Tamo su proučavanje Biblije, život u zajednici i dosezanje ljudi produbili njezinu vjeru.

“Najvažnije što sam naučila jest da je Bog ljubav. Kad to vidiš, cijela ti se Biblija posloži.”

Danas Jenny studira predškolski odgoj na Sveučilištu u Helsinkiju, pripremajući se za buduću službu. Ona i Timi žive blizu Oikos kuće, samo koju minutu od mjesta gdje je pozvonila na zvono.

Gledajući unatrag, Jenny jasno vidi Božju ruku: od jednostavne molitve, promijenjenog života i srca spremnog za misiju.

“Isprva nisam povezala cijelu sliku. Ali sada vidim da je Bog vodio sav moj put.”

U Finskoj mnogi mladi poput Jenny traže zajednicu, svrhu i mjesto na kojem je vjera osobna. Dio darova trinaeste subote pomoći će Oikos kući da se proširi i otvori novu crkvu oblikovanu posebno za obitelji. Kao što je jednostavan poziv na ulicama Helsinkija doveo Jenny u duhovnu obitelj i novi život u Kristu, vaši darovi će pomoći stvoriti prostor u kojem će drugi moći doći u vezu s Bogom, naći mjesto kojem pripadaju i početi vlastito putovanje vjere.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Helsinki u Finskoj.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

10. listopada 2026.

Svaki korak je bitka

Finska

Joe se skoro okrenuo nekoliko puta.

Prvo subotnje jutro kad je došao u Oikos kuću u Helsinkiju, sve u njemu se odupiralo odlasku. Iako je nedavno započeo svoje putovanje vjere, zabrinutost ga je jako pritiskala kad je izašao iz kuće, otišao do stanice vlaka, ukrcao se na vlak i potom hodao do nepoznate kuće.

“Osjećao sam se kao da je svaki moj korak bitka. Tada još nisam znao za duhovni rat, ali sada znam da nešto nije htjelo da dođem.”

Od izlaska iz vlaka pa do odredišta obično treba pet minuta pješice. Umjesto toga, trebalo mu je petnaest minuta i tri molitve.

Stajao je ispred vrata i oklijevao. *Što ako je ovo krivo mjesto? Što ako me ne prihvate?* Razmišljao je... Pritisnuo je zvon, govoreći si da ako nitko ne otvori za pet sekundi, otrčat će kući.

Vrata su se gotovo odmah otvorila.

Topli osmijesi i iskrena dobrodošlica otjerali su strah koji je Joea pratio cijelo jutro. “Bilo je to kao da sam prešao neku zapreku. Čim sam kročio unutra, moja zabrinutost je nestala.”

Po prvi je puta crkva imala drukčiji osjećaj.

Joeovo putovanje do vrata kuće započelo je puno prije Finske. Rođen je na Tajlandu. Majka mu je Tajlandanka, a otac Finac. Joe je proveo dosta vremena u svojem djetinjstvu pohađajući adventističke škole. Naučio je biblijske događaje, pjevao himne i molio se prije obroka; ali njegova vjera činila mu se dalekom.

“Vjerovao sam da Bog postoji, ali nisam Ga osobno poznao.”

Kad je Joe imao trinaest godina, njegova je majka umrla. Iako je kratko prije njezine smrti našao kršćansku vjeru, nakon tog gubitka osjećao je gorčinu i zbunjenost. Skupina mladih, koja mu je služila kao bijeg od nevolja, raspala se nedugo nakon toga, a njegova pitanja o Bogu ostala su neodgovorena.

“Nisam razumio zašto bi Bog koji voli uzeo moju majku, a zatim i skupinu mladih. Stoga sam otišao.”

Godinama je tražio mjesto kojem bi pripadao kroz zabave, alkohol i neobične duhovne putove. Ništa od toga nije trajalo. Ono što je nekada otupilo bol, najzad ju je produbilo.

Kad je bio u svojim kasnim dvadesetima, Joe se osjećao praznim i iscrpljenim. Potištenost i brige postale su mu težak teret, a bolan raskid samo je povećao očaj.

“Jedne večeri sam se osjećao kao da mi svijet nema što više ponuditi.”

Kad je Joe dosegao najnižu točku u svojem životu, jedna riječ se utisnula u njegovo srce: *molitva*.

“Odmah sam znao kome se trebam moliti: Bogu o kojem sam učio kao dijete.”

Te noći Joe se molio iskreno i očajnički, moleći Boga da uzme njegovu bol i da mu daruje novi život. Iscrpljen, nakon mjeseci nespavanja, zaspao je.

Kad se probudio, nešto je bilo drukčije.

“Potištenost je u potpunosti nestala. Znao sam da je to učinio Bog, a ne ja.”

Nekoliko dana nakon toga, dok se vozio biciklom do posla u hladnom zimskom mraku, Joe je osjetio kako se u njegovom srcu povećava radost. “Osjećao sam se kao da sunce sja samo za mene.” Zahvalnog srca, Joe je predao svoj život Bogu u potpunosti.

Nedugo nakon toga Joe se odazvao na poziv u Oikos kuću.

“Nikada nisam doživio takvu crkvu. Ljudi su slušali. Htjeli su znati moju životnu priču. Nisu me osuđivali, samo su me prihvatili.”

Joe je te prve subote ostao do kasno, dijeleći svoje iskustvo nekoliko puta s ljudima koji su se iskreno zanimali za

njega. Od toga dana je znao da je pronašao svoju duhovnu obitelj.

“Ono što me je najviše iznenadilo bilo je što se u Oikos kući samo ne govori o Isusovom nauku, nego ga svi pokušavaju živjeti.”

Ohrabren od zajednice koja je vjerovala u njega, Joe je počeo osjećati novi poziv. Danas on studira teologiju i priprema se za propovjedničku službu. Njegov je san služiti u Oikos kući i pomoći osnivati nove crkve, mjesta na kojima će drugi, koji traže mjesto kojem bi pripadali, naći Boga, baš kao što Ga je on našao.

“Ta kuća je samo pomagalo. Ono što je bitno je Božje kraljevstvo, i pomaganje drugima otkriti ljubav koja je promijenila moj život.”

Gledajući unazad, Joe vidi Božju ruku u svakom koraku, od sjemena posijanog u njegovom djetinjstvu, do dugog i teškog hoda do kuće u kojoj je pronašao dom.

Joeovo putovanje nas podsjeća da pronalazak vjere obično počinje kroz pronalazak zajednice.

Kroz projekte kao što je Oikos kuća Bog stvara prostore na kojima ljudi, opterećeni samoćom, sumnjom ili strahom, mogu pronaći mjesto na kojem istinski pripadaju zajednici i upoznaju Isusovu iscjeljujuću ljubav. Dio darova trinaeste subote pomoći će Oikos kući da proširi svoje područje i pripremi se osnivati nove crkve za sljedeći naraštaj. Hvala vam za vaše vjerne misijske darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Helsinki, Finska.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

17. listopada 2026.

Promijeni moj život!

Finska

“Ako postojiš, promijeni moj život!” Bila je to jednostavna molitva obeshrabrenog mladića koji se osjećao zaglavljenim u navikama koje nije mogao prekinuti.

Mikael je odrastao u kršćanskom domu u Finskoj, kao četvrti naraštaj adventista s očeve strane. Njegova je majka otkrila adventističku vjeru kroz niz predavanja odmah nakon vjenčanja s njegovim ocem. Kad je kasnije saznala da je trudna, dala je tiho obećanje Bogu: “Posvetit ću ovo dijete u Tvoju službu.”

Kao malo dijete, Mikael je osjetio to posvećenje, a da ga nije u potpunosti razumio. Sjeća se kako se igrao da je propovjednik dok je imao samo tri godine, držeći bogoslužja u “kućnoj crkvi” u njihovom dnevnom boravku. Krstio se s jedanaest godina i osjećao se osjetljivim na Božje vodstvo. Ali nedugo nakon toga, njegova se obitelj preselila u seoski dio Finske, gdje je crkva bila malena i Mikael se osjećao izolirano — i kao vjernik i kao član etničke manjine.

Očajnički je htio nekamo pripadati, pa je tijekom ranih tinejdžerskih godina počeo pušiti, piti i ići na zabave s društvom. Vikendi su bili ispunjeni alkoholom. Ponekad se subotama znao naći u crkvi sjedeći mamuran u zadnjem redu. Nikada nije prestao vjerovati u Boga, ali se osjećao razapetim između vjere i privlačnosti svijeta.

Adventistički ljetni kampovi bili su mu pojas spašavanja. Svake godine Mikael se osjećao privučenim Bogu, ali kad se vratio u školu, snaga njegove volje nije bila dovoljna da promijeni njegove navike. S petnaest godina je njegova borba dosegla najtamniju točku. “Donosio sam odluke zbog kojih

sam kasnije duboko požalio. Imao sam osjećaj kao da vodim duhovnu bitku.”

Na jednom kampiranju Mikael je slušao kako je gost govornik podijelio svoje iskustvo obraćenja. Sjedeći u zadnjem redu, Mikael je razmišljao: *Kad budem imao dvadeset i pet godina, vratit ću svoj život na pravi put.* Čak i tad je, ispod zbunjenosti, osjetio tihi poziv, svrhu koju nije mogao u potpunosti objasniti, ali nije joj niti mogao pobjeći.

Točka preokreta u njegovom životu nije došla kroz samosvladavanje, nego kroz predanost Bogu.

Jedne noći, nakon vikenda provedenog u klubovima, Mikael je pogledao svoj odraz na željezničkoj postaji i upitao se: “U što se ja pretvaram?” Kad se vratio u svoju sobu, iskreno se pomolio: “Bože, ja volim ovaj život. Čak se ni ne želim promijeniti. Ali ako Ti želiš, imaš moje dopuštenje.”

Nedugo zatim ponovno se pomolio: “Ako postojiš, promijeni moj život.”

Bog je odgovorio, ne dramatično, već tihom promjenom. Mikael je počeo žudjeti za nečim drukčijim. Prestao je s lošim navikama te je počeo provoditi vrijeme s prijateljima koji su vjeru shvaćali ozbiljno. Jedne večeri, nakon molitve s njima, nije osjetio neki nalet osjećaja. Ipak, sve se promijenilo. “Nisam ništa osjetio. Ali više nisam bio isti.”

Nedugo nakon toga Bog ga je počeo koristiti na neočekivane načine. Jednog subotnjeg poslijepodneva, dok se dosađivao šetajući kroz šoping centar, Mikael je osjetio potrebu da razgovara sa strancima o Bogu. Iako se osjećao nestručnim, poslušao je. Dok je govorio, vjera koja je nekad bila udaljena, odjednom je postala stvarna. “Kao da me Bog poučavao dok sam govorio.”

To je iskustvo obilježilo početak njegovog puta u Božju službu.

Nakon srednje škole, Mikael se pridružio misijskom obučavanju u Australiji. Tamo mu se počeo ostvarivati san: osnivanje crkve u Finskoj. U 2019. godini javio se crkvenim vođama i pridružio se ranoj pripremi za novi projekt u Helsinkiju.

A onda je došla 2020. godina.

Pandemija je zaustavila planove, odvojila Mikaela od njegove djevojke u inozemstvu, iscrpila mu novčane pričuve i bacila ga u duboku obeshrabrenost. Neispavan i usamljen, pitao je zašto bi mu Bog dao takvu nadu, samo da bi je na kraju oduzeo. Ali ipak, čak i u tom razdoblju, Bog je potihom radio.

Tog ljeta osnovala se malena skupina mladih. A onda se za manje od mjesec dana osnovala Oikos kuća. Do kolovoza 2020. vrata Oikos kuće su se otvorila.

Ono što je počelo kao lomljiv korak vjere, pretvorilo se u crkvu. Svake subote mladi ljudi su se okupljali u toj kući kako bi proučavali Bibliju, slavili Boga, zajedno jeli i družili se. Ljudi su dolazili iz različitih životnih iskustava, s više od trideset nacionalnosti, stvarajući topao prostor u kojem su svi bili dobrodošli i gdje se vjera osjećala stvarnom.

U posljednjih šest godina kroz Oikos kuću prošlo je stotine ljudi. Mnogi su se odlučili krstiti. Drugi su pak ojačali svoju vjeru i stupili u vodstvo. Mladi koji su toliko tražili mjesto na kojem će nekome pripadati, našli su svoju duhovnu obitelj.

Mikael sada jasno vidi Božju ruku. Danas Oikos kuća prerasta svoj prostor. Sada je san još veći: osnovati novu crkvu i podići novi naraštaj vođa mladih, koji će služiti u cijeloj Finskoj i dalje.

Ovog tromjesečja dio darova trinaeste subote pomoći će budućim crkvama koje nastaju od Oikos kuće — mjesta na kojem se vjera živi, na kojem su molitve iskrene i životi se mijenjaju.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Helsinki, Finska.
- ◆ Preuzmite slike od ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

24. listopada 2026.

Nikada sam

Hrvatska

Bilo je pet sati ujutro, 22. ožujka 2020. godine, kad se pastor Dario naglo probudio. Nije se namjeravao tako rano probuditi, ali je odjednom bio potpuno budan, s velikom potrebom da pjeva.

Potihlo ustajući iz kreveta, uzeo je svoju gitaru i počeo pjevati: "Ne, nikada sam! Ne, nikada sam! ..."

Sljedećih trideset minuta pjevao je iste riječi. Nije razumio zašto.

A onda je kleknuo pored kreveta i počeo se moliti za niz online predavanja koja je snimao tijekom pandemije Covid-19. Svakoga dana je vjerno objavljivao poruke nade, ali pregleda je i dalje bilo malo. Molio se da Bog nekako iskoristi predavanja i da dotakne srca ljudi.

Nakon nekog vremena vratio se u krevet. Ležeći na leđima, rukama ispruženim uspravno prema nebu, nastavio se moliti, ovoga puta za vjernike u njegovoj crkvi. Zamolio je Boga da ih osnaži, ohrabri i drži zajedno.

Pastor Dario služio je u povijesnoj crkvi Zagreb 1, prvom adventističkom molitvenom domu u Hrvatskoj. Ta crkvena zgrada sagrađena je 1935. godine i bila je prvi adventistički molitveni dom u glavnom gradu. Predani vjernici sagradili su crkvu u vrijeme pravnih i društvenih nedaća i izazova. Crkveno imanje sadržavalo je prekrasnu posvećenu crkvenu dvoranu visine dva kata s galerijom, prostorije za subotnju školu, urede, knjižnicu, prostor za nakladništvo i nekoliko stanova smještenih iznad crkve.

Pastor Dario živio je u jednom od tih stanova. U 6.43 ujutro, dok je tako ležao moleći se, cijela se zgrada počela

jako tresti. Ormarići su se zgnječili. Zidovi su popucali. Zemlja ispod njega se tresla.

Ali on je osjećao mir. Znao je da je Bog s njim. Riječi koje je upravo pjevao ispunile su mu um: Nisam nikada sam.

“Bože, ja sam spreman. Čak i ako treba umrijeti.”

Kad su podrhtavanja splasnula, vrištanje i panika odzvanjali su iz susjednih zgrada.

Potres je pogodio Zagreb s razornom silom. Oblačeći se žurno, pastor Dario je požurio van, okupljajući susjede i pomažući smiriti preplašene stanare. Mnoge zgrade u gradu bile su nepopravljivo oštećene, uključujući i povijesnu crkvu Zagreb 1.

Oko deset sati njegov je mobitel počeo zvoniti. Zabrinuti članovi njegove obitelji požurivali su ga da napusti grad.

“Trebao bi doći doma”, rekla je njegova majka. “Zatvorit će Zagreb.”

Misleći da bi bilo pametno privremeno otići, pastor Dario je počeo pakirati stvari.

A onda je jasno osjetio pitanje: “Kamo ideš?”

“Doma”, odgovorio je glasno.

Ali i dalje je osjetio uputu: “Ne! Prestani. Pođi do svojeg ureda.”

Nesiguran što će pronaći, poslušao je.

Na njegovo veliko iznenađenje, njegov je ured ostao netaknut. Čak i mali studio koji je koristio za snimanje nije bio oštećen.

Ubrzo je stigao i predsjednik konferencije.

S obzirom na jačinu potresa, mislio je da će s online predavanjima morati stati.

Ali tehničari su pregledali opremu.

“I dalje možemo snimati i čak imati prijenos danas”, rekli su.

Okrećući se Dariju, predsjednik ga je upitao: “Želiš li ići uživo?”

“Da”, odgovorio je bez oklijevanja. “Moram.”

Te večeri se, kad je program počeo, dogodilo nešto izvanredno. Broj gledatelja je porastao. Tisuće ljudi, koji su bili potreseni, uplašeni i koji su tražili nadu, pridružilo se prijenosu uživo.

“Mnogo ljudi se priključilo, gledalo i bilo je ohrabreno nakon iskustva koje smo svi zajedno prošli. Bilo je jako važno nastaviti. Bog je iskoristio tragediju da započne nešto novo.”

Od tog trenutka online misioniranje se jako proširilo. Dario i nekoliko drugih pastora u Hrvatskoj otvorili su svoje YouTube kanale koji se nastavljaju i danas, dosežući tisuće ljudi i vodeći do stotina onih koji se zanimaju za proučavanje Biblije.

Prepoznajući takvo rastuće digitalno dosezanje, Dario sada služi kao direktor medijskih službi u Jadranskoj uniji konferencija, u Transeuropskoj diviziji.

Iako su dijelovi zgrada crkve Zagreb 1 preživjeli potres, povijesna crkva bila je nepopravljivo potresena i morala je biti srušena. Ali vjernici crkve nisu prestali. Oni su se nastavili okupljati u privremenim prostorima, proslavljajući vjerno i dijeleći nadu s njihovom zajednicom, istodobno se radujući ponovnoj izgradnji.

Ovog tromjesečja dio darova trinaeste subote pomoći će u izgradnji novog molitvenog doma za vjernike crkve Zagreb 1 — mjesta gdje proslavljanje, evangelizacija i dosezanje ljudi mogu ponovno procvjetati.

Hvala vam što ćete pomoći sestrama i braći u Hrvatskoj ponovno izgraditi ne samo zidove, nego i gradsko središte nade.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Preuzmite slike od ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

31. listopada 2026.
Pokaži mi istinu
Hrvatska

Radnim danima poslijepodne, smijeh i tiho usmjeravanje na školsko gradivo ispunjavale su crkvenu knjižnicu u Zagrebu, poznatu i kao “Prilaz school”. Za jednim stolom sjedila je Nika, strpljivo pomažući djetetu da riješi težak zadatak. U jednom trenutku se zaustavila i nježno upitala: “Hoćemo li se pomoliti?”

Za dvanaestak učenika tjedno Nika je više od instruktore. Ona je stalno prisutna — netko tko sluša, potiče i usmjeruje mlada srca prema Bogu.

Jednog dana je majka jedne učenice neočekivano završila u bolnici. Djeca su bila zabrinuta. “Pomolimo se za nju”, predložila je Nika. I pomolili su se. Nedugo zatim majka se oporavila.

Drugo dijete, toliko sretno toplim okruženjem programa, jednom je izjavilo: “Kad odrastem, želim ovdje raditi!”

Ovi trenuci Niki puno znače. “Osjećam se ispunjeno i blizu Isusa. Znam da me Sveti Duh vodi.”

Ali samo nekoliko godina ranije njezin je život izgledao puno drukčije.

Kao i mnogi Hrvati, Nika je odrasla u tradicionalnoj hrvatskoj religiji. Međutim, kad je malo odrasla, počela je tražiti nešto više. Njezina duhovna znatiželja odvela ju je u učenja New agea. Čak je i otputovala u Indiju, istražujući zamisli o reinkarnaciji i sudjelovanje u njihovim obredima.

“Ali bilo je isprazno. Ništa se nije promijenilo. Molila sam se, ali sve je ostalo isto.”

Ono što ju je najviše mučilo bila je nedosljednost. “Pričali su o dobrim stvarima, ali ih nisu živjeli.”

Razočarana i duhovno nemirna, Nika se vratila u Hrvatsku, osjećajući se usamljeno i bez svrhe. A onda je jednog dana upoznala stariju gospođu koja ju je pozvala u Adventističku crkvu.

Zatim je dobila Bibliju.

Kad je počela čitati, nešto joj je privuklo pozornost: subota. Bilo je tako jasno napisano u Bibliji.

“Zašto ne idete u crkvu subotom?” upitala je pastora.

“To nije važno. To je samo dan.”

Ali Nika nije mogla zanemariti ono što je otkrila.

“To nije samo dan”, pomislila je.

Počela se moliti Bogu: “Pokaži mi istinu.”

Dok je pretraživala po internetu, naišla je na YouTube kanal koji je objašnjavao ono s čim se nekada borila: reinkarnaciju, stvaranje i pouzdanost Biblije. Sve što je bilo rečeno, imalo je smisla. Saznala je da je govornik adventist i da će uskoro držati predavanja u mjesnoj adventističkoj crkvi. Odlučila je doći.

Ono što je čula, ponovno ju je duboko protreslo.

Još k tome, ljudi su je toplo dočekali, pogotovo crkvena knjižničarka Melita, koja ju je pozvala da se upiše u Dopisnu biblijsku školu Upoznaj Bibliju.

“Lekcije ću riješiti kod kuće, te ću dolaziti jednom tjedno kako bismo razgovarale.”

Po tri do četiri sata su proučavale zajedno. Melita ju je uputila u knjige Ellen G. White, koje je Nika znatiželjno pročitala. Istina se otkrivala — jasna, biblijska, dosljedna.

Kad se uvjerila da je subota Božji dan, Nika je donijela vrlo tešku odluku. Dala je otkaz na poslu i zaposlila se kao zaštitarka ili noćna čuvarica, samo da bi imala slobodnu subotu. Duge tihe smjene dale su joj vremena za čitanje i razmišljanje. Napokon, našla je ono što je tražila.

Nika se krstila 16. prosinca 2023. Zbog teških oštećenja crkve Zagreb 1 u potresu 2020. godine, Nika se krstila u drugoj adventističkoj crkvi u gradu.

Njezina je obitelj također prisustvovala. Njezin očuh, koji je dugo tvrdio da je ateist, kasnije joj je rekao: "Na pravom si mjestu." Samo nekoliko tjedana nakon toga je preminuo. Nika čuva u srcu njegove riječi i nastavlja se moliti za svoju majku i braću.

Šest mjeseci nakon njezina krštenja, došla je jedna neočekivana ponuda. Prilaz school — instrukcije za učenike, koje su započele tijekom pandemije, i same su trebale pomoć.

Nika je dragovoljno odgovorila na potrebu te škole. Taj program, podržan od Transeuropske divizije i Hrvatske konferencije, trebao je služiti obiteljima koje su preplavljene pritiscima školskih programa.

Sada Nika pomaže djeci pisati zadaće i iskreno ih upoznaje s Bogom koji je promijenio njezin život.

Ona također na pola radnog vremena vozi taksi. U njezinom automobilu uvijek ima nekoliko primjeraka knjižice *Put Kristu* i časopisi *Život i zdravlje*. Ona se svakog dana moli da joj Bog pošalje nekoga tko traži duhovnu pomoć.

"Pokaži mi istinu", molila se jednom. Sada pomaže drugima da je nađu.

Danas se vjernici crkve Zagreb 1 nastavljaju okupljati u prostoru druge adventističke crkve u gradu, veseleći se izgradnji novog Božjeg doma, jer je stari bio teško oštećen u razornom potresu 2020. godine. Ali dok čekaju, njihova misija se nastavlja. Kroz projekte kao Prilaz school životi se mijenjaju.

Vaši darovi trinaeste subote pomoći će u izgradnji nove crkvene zgrade u Zagrebu, mjestu gdje proslavljanje, biblijska proučavanja, dječji programi i rad s lokalnom zajednicom ponovno cvate. To može biti duhovni dom ne samo za vjernike, već i za ljude poput Nike koji se mole: "Pokaži mi istinu."

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

7. studenoga 2026.

Dio koji je nedostajao

Hrvatska

Košarka je bila Goranov život. Od svoje dvanaeste godine mislio je samo na nju, sanjao o njoj i gradio cijeli svoj život oko jednog cilja: igrati profesionalno. Nakon srednje škole u Hrvatskoj, taj san mu se činio mogućim kad je dobio košarkašku školarinu na Sveučilištu Maine u SAD-u.

U sjevernom Maineu Goran je studirao business i management te je mnogo trenirao kao dio studentsko-sportskog programa. Ali nakon završne godine, stvarnost je postala jasna. Neće uspjeti ući u profesionalne lige.

“S obzirom da mi se životni san srušio, sve mi se činilo besmislenim.”

Diplomirao je te se vratio u Hrvatsku i zaposlio u Zagrebu kao računovođa. Izvana je bio uspješan. Ali iznutra bio je prazan.

“Bio sam u noćnom klubu i odjednom mi je došla pomisao: Što radim ovdje? Život ovdje je također besmislen.”

Goran je odrastao u dobroj obitelji. U vrijeme kad je bio oduševljen košarkom, njegova je majka počela proučavati Bibliju s adventistima i krstila se. Ponekada je znao doći u crkvu s njom. Prije nego je oputovao u Sjedinjene Američke Države, darovala mu je Bibliju na engleskom jeziku.

Na sveučilištu ju je ponekad čitao, pogotovo Otkrivenje, iako nije puno toga razumio. Čak se i molio u teškim trenucima. Ali nikada nije osjetio osoban odnos s Bogom.

Sada, kada je ponovno bio u Hrvatskoj i tražio svrhu, odlučio je ponovno pokušati.

“Rekao sam si: ‘Pokušao sam sve ostalo. Jedino što mi ostaje je vratiti se Bibliji i iskusiti život s Bogom.’”

Počeo je ozbiljno čitati Bibliju i moliti se. Želio je naći svoj put, a ne samo slijediti put svoje majke, tako da je posjetio crkvu koja se sastaje nedjeljom. Ali jedan ga je izazov mučio.

“Trn u oku je uvijek bila subota. Od djetinjstva znam što Biblija kaže.”

Kad je njegova skupina za proučavanje došla do Izlaska 20 poglavlje, pažljivo je slušao. Objašnjenje je bilo vrlo kratko: “Naš *sabat* je sada nedjelja.” A zatim su nastavili dalje. Goran nije bio uvjeren.

Jedne večeri, dok je izlijevao svoje srce Bogu u molitvi, otvorio je Izaija 58 i pročitao retke koje su subotu nazivale “milinom”. Te su mu se riječi duboko urezale. Sad mu je sve postalo jasno.

Odlučio je posjetiti mjesnu adventističku crkvu Zagreb 1. Čak je pozvao i svoju majku da pođe s njim.

“Čim sam ušao, osjetio sam da sam kod kuće.”

Bio je spreman za krštenje, ali ostalo je još jedno pitanje: spisi Ellen G. White.

U to vrijeme upoznao je Danijelu, djevojku iz crkve koja će mu kasnije postati žena. Goran je podijelio svoju zabrinutost o proročkoj službi Ellen G. White.

“U redu, imaj svoje mišljenje. Ali pogledaj samo jedan video.” — rekla mu je Danijela.

Video je detaljno objasnio biblijske osobine proroka. Sada je sve imalo smisla. Goran je i sâm počeo čitati.

“Što sam više čitao Bibliju i spise Ellen G. White, to sam više bio uvjeren da sam na pravom putu.”

Krstio se u crkvi Zagreb 1. Šest mjeseci kasnije oženio se Danijelom.

“Napokon sam našao dio koji mi je nedostajao. Našao sam to u Isusu.”

Ali misijsko iskustvo ovdje ne završava.

Potaknuti željom da i ostali osjete tu radost, Goran i Danijela su otvorili Facebook stranicu pod imenom “Giveaway books”. Tamo su nudili besplatne primjerke knjiga *Veliki su-*

kob, Isusov život i ostalih kršćanskih naslova, uključujući i dostavu.

Reakcija je bila iznenađujuća. Podijelili su i razaslali više od deset tisuća knjiga po cijeloj Hrvatskoj. Kako je zanimanje raslo, Transeuropska divizija proširila je projekt te su slične inicijative započele i u susjednim zemljama.

Goran i ostali mladi u crkvi Zagreb 1 također su prilagodili njihova papirnata biblijska proučavanja u online oblik, pod nazivom: Biblijska istina. Tisuće ljudi se upisalo. Jedan student, koji je skoro napustio svoj duhovni put, danas studira za pastora.

A onda je 2020. godine razorni potres pogodio Zagreb. Povijesna zgrada crkve Zagreb 1, mjesto mnogih životno važnih odluka, bila je nepopravljivo oštećena i morala je biti srušena.

“Bilo je jako tužno. Ali kad smo čuli za projekt trinaeste subote, ponovno smo osjetili nadu.”

Zgrada je možda nestala, ali misija se nastavila. Vjera te žive zajednice ostala je jaka. Kroz društvene mreže, online biblijska proučavanja i osobna svjedočanstva, dopiru do više ljudi nego ikad prije.

Vaši darovi trinaeste subote pomoći će u ponovnoj izgradnji molitvenog doma u samom središtu Zagreba; mjesta gdje srca koja traže, poput Goranovog, mogu pronaći dio koji im nedostaje. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima, kako bi još mnogi mogli pronaći svoj dom u Isusu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

14. studenoga 2026.

Mjesto za rast

Hrvatska

Leon je imao samo sedam godina kad je prvi put otišao na Ljetni biblijski tečaj u Maruševcu, u Hrvatskoj. Njegovi su roditelji išli na taj isti tečaj kad su bili njegovih godina. To kampiranje postoji od 1972. godine, kao ljetna tradicija za adventističke obitelji iz cijele Hrvatske.

Prvi tjedan je sve promijenio za Leona.

“Na tečajevima se okuplja od pedesetero do čak stotinu djece”, prisjeća se Leon. “Svakoga smo dana imali biblijsku školu, radionice, pjevanje, sport, i svake večeri nakon obroka imali smo bogoslužje.”

Ali ono čega se on najviše sjeća je baseball.

Ne baš klasičan američki baseball, nego neka od inačica. Teniske loptice. Improvizirane baze. Igralište ispunjeno smijehom. I tradicija koja traje više od pedeset godina.

“Igrali smo svake večeri do devet. To je bilo nešto najbolje na tečaju.”

Svaki tjedan završio bi subotnjim programom koji su djeca pripremila tog tjedna: pjesme, igrokazi i bogoslužje pripremljeno za roditelje koji su došli vidjeti što su im djeca naučila.

I svake su godine djeca dovodila svoje neadventističke prijatelje.

Prošle godine je čak troje mladih predalo svoj život Isusu biblijskim krštenjem — dvoje adventista i jedan koji je došao kao gost. Tečaj je više od igara. Bila je to vjera u akciji. I posadila je nešto u Leonovom srcu.

Kad je Leon došao u srednju školu za fizioterapeuta u Maruševcu 2018. godine, nešto se promijenilo.

Otvorio se potpuno novi muški internat, koji je bio financiran darovima trinaeste subote.

“Bilo je posebno. Nismo imali ključeve, već smo otključavali vrata karticama kao u hotelu.”

Stari internat primao je četiri učenika po sobi, dok je u novom internatu bilo dvoje učenika po sobi. Nove sobe su imale i klimu, suvremeni namještaj i kupaonicu između dvije sobe.

“Sve je bilo suvremeno. Čisto. Udobno. A i studentski klub je bio povezan s internatom.”

U blizini su bila igrališta za košarku i odbojku, mjesta gdje su se prijateljstva prirodno stvarala. Za Leonovu generaciju novi internat nije bila samo zgrada. Bio je to dom.

Neki stariji studenti osjećali su nostalgiju za starim internatom. Ali za one koji su odrasli u novom, to je mjesto postalo središte njihovih učeničkih dana: mjesto za učenje, smijeh, razgovore o vjeri i mjesto za izgradnju zajedništva.

Učenici koji su dolazili vježbati za natjecanja također su našli nešto dublje, osjećaj pripadanja.

Kao dječak, Leon je jednom rekao ravnatelju u svojoj osnovnoj školi: “Kroz tjedan želim biti klesar, ali u subotu želim biti pastor.”

Ali se u srednjoj školi zaljubio u sport, anatomiju i ljudsko tijelo. Fizioterapija se činila kao očit put. Završio je srednju školu i bio je dobro pripremljen da nastavi daljnje obrazovanje.

Ali tijekom Leonove zadnje godine u srednjoj školi, jedna misao mu se tiho vratila.

“Ne znam točno kada, ali sam ponovno počeo razmišljati o pastorskoj službi.”

Misao nije otišla, već je počela rasti.

Leon je počeo razgovarati s profesorima. Razgovarao je i sa svojom djevojkom, i sa svojim roditeljima. Molio se i razmišljao. Poziv je postao sve jasniji.

Upisao je teologiju u Maruševcu i dovršio je taj studij. Danas s dvadeset i četiri godine, kao tek oženjen, služi kao propovjednik pripravnik.

Ali nije zaboravio tečaj.

Nakon nekoliko godina se vratio, prvo kao savjetnik, brićući se za mladu djecu, zatim kao učitelj, a onda kao predavač. Također je pomogao voditi “Teen Connect”, duhovni vikend za tinejdžere iz Hrvatske i Slovenije, zato jer je primijetio da, iako postoji mnogo programa za djecu, nema baš programa za tinejdžere.

“Uvijek uvrstimo misijske aktivnosti, poput posjeta domu za starije, čišćenje školskog imanja, dijeljenje literature...”

On razumije nešto važno: vjera koja je njega oblikovala nastala je u zajednici — na kampusu, internatu, bogoslužju i u službi.

Kad se otvorio novi internat, nitko nije mogao predvidjeti koji dječaci će tamo boraviti ili na što će ih Bog pozvati da postanu. Ali uložnim novcem nastalo je mjesto pripadanja, rasta, i prostor da mladi slijede Božji glas.

Danas Leon služi u Zagrebu, gdje pomaže voditi biblijska proučavanja i programe za mlade — kao dio novog naraštaja hrvatskih vođa oblikovanih adventističkim obrazovanjem i životom u zajednici.

Darovi trinaeste subote prvog tromjesečja 2017. godine pomogli su izgraditi internat u Maruševcu, u Hrvatskoj, u kojem su učenici poput Leona bili oblikovani zahvaljujući tom daru.

Sada crkvena zajednica u Zagrebu želi ponovno izgraditi mjesto na kojem će se mladi, obitelji i mnogi drugi moći okupljati na proslavljanju Boga. Vaši darovi trinaeste subote pomoći će u izgradnji nove crkvene zgrade u kojoj će vjera moći rasti i na kojima će Bog moći pozvati sljedeći naraštaj.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

21. studenoga 2026.

Škola je misijsko polje

Poljska

Gotovo dvadeset godina Agata je poučavala poljski jezik i književnost u školi blizu Varšave. Jako je voljela poučavati svoje učenike, ali kako je vrijeme prolazilo, imala je osjećaj da joj nešto nedostaje. Učionice su bile krcate, bilo je mnogo gradiva i nije bilo dovoljno vremena da uistinu upozna svoje učenike.

“Htjela sam nešto dublje. Nisam htjela samo odraditi gradivo i otići kući; stvarno sam htjela upoznati svoje učenike, njihove potrebe, darove i obitelji.”

Godine 2018. znala je da je vrijeme za promjenu.

Iste te godine je mala skupina adventističkih roditelja počela nuditi sate engleskog jezika za djecu u vrtiću na crkvenom imanju. Ono što je započelo s nekoliko obitelji, preraslo je u zajedničko razmišljanje: njihova su djeca trebala adventističku školu oblikovanu vjerom, odnosima i svrhom.

Roditelji su pitali Agatu može li pomoći.

Sve je bilo neizvjesno. U toj je školi postojao samo jedan razred, a financiranje bi trajalo samo tri mjeseca. Prihvaćanje te ponude značilo je napustiti stalan posao učiteljice, dok je još imala za otplatiti kredit, te se trebala većinom osloniti na prihod svojega muža.

“Puno sam se molila. To je bila jedna od najtežih odluka u mojem životu.”

Kad je pitala muža za savjet, rekao je: “Iskušaj tu ponudu.”

Agata je istupila u vjeri. Tri mjeseca je prošlo, a financiranje se nastavilo. “Uvijek smo imali novca. Bog je sve blagoslovio od početka, iako je isprva bilo teško.”

Iz tog krhkog početka nastao je Kompas, adventistička osnovna škola i vrtić, u kojima se školuju djeca od prvog do

osmog razreda. U samo nekoliko godina broj upisanih porastao je na pedeset učenika u osnovnoj školi, i trideset i dva djeteta u vrtiću. Njih je podupirao tim učitelja i djelatnika koji svoj posao vide kao poziv.

Agata ocjenjuje svoje suradnike: "Nije to samo posao. Mi to vidimo kao misijsko polje." Radeći zajedno, oblikovali su školsku kulturu koja je duhovno topla.

Kako se škola razvijala, istodobno se razvijala i filozofija škole. Agata i njezini kolege su shvatili da se adventističko obrazovanje ne sastoji samo od dodavanja vremena za Bibliju na standardni školski kurikulum. Zapravo je cilj oblikovati dijete u cjelini, tjelesno, osjećajno, umno i duhovno. Jedan od ključnih utjecaja je obrazovanje u prirodi. Biblijska nastava često započne unutra, ali se nastavlja vani, u prirodi, gdje djeca mogu povezati Bibliju s onim što vide: s nebom, oblacima, zemljom i drvećem.

"Kad su djeca vani, nalaze se u Božjem stvaranju. Udišu svjež zrak, pokreću se i njihov um radi bolje. Oni razumiju da je priroda nešto što je Bog stvorio."

Izabrane Montessori metode također pomažu učiteljima upoznati gdje se svako dijete pojedinačno nalazi. Mladi učenici rade vlastitim tempom s praktičnim gradivom, uz vođenje po potrebi.

Vjera u Kompas proteže se izvan zidova učionica. Učenici služe svojoj zajednici, posjećuju starije, dijele izrađene kartice s biblijskim recima te pjevaju za ljude koji se osjećaju usamljeno.

Svaki petak izgleda drukčije. Učenici rade u vrtovima i oko imanja, liče bojama, metu i čiste, skupljaju cjepanice. Sjemenke u zemlji postaju lekcije o Božjoj riječi. Tjedan obično završava logorskom vatrom oko koje se okupljaju predškolci i stariji učenici provodeći vrijeme, igrajući se i razgovarajući.

Kako je vrijeme prolazilo, Agata i njezini kolege počeli su primjećivati promjene u djeci.

"Sveti Duh ovdje mijenja srca djece. Vidimo način na koji razgovaraju međusobno i kako razmišljaju hoće li njihove

rijeći povrijediti nekoga. Čak i učenici prvog razreda pokazuju suosjećajnost. Znamo da Sveti Duh radi.”

Jednog kišnog dana to je postalo posebno jasno. Za vrijeme jednog izleta vrijeme se iznenada pogoršalo. Dok se Agata brinula, dvije osmogodišnje djevojčice, Agatina kći i njezina prijateljica, ponudile su rješenje: “Nemoj se brinuti. Pomolit ćemo se.”

Pomolile su se i kiša je prestala.

“Za njih je molitva prvo rješenje. One vjeruju da Bog sluša, i one vide rješenja.”

Danas je Agata ravnateljica škole, u ulozi koju je nekada odbijala jer je htjela ostati bliska s učenicima. Ali poziv je bio jasan.

“Ovo nije samo škola. Ovo je misijsko polje.”

U Kompasu djecu uče živjeti s Kristovim suosjećanjem, kamo god da pošli. “Ovo obrazovanje je vječno. Ovdje započine, ali će se nastaviti na Nebu.”

Sada škola ponovno raste jer je prostor ograničen. U tijeku su planovi za dodavanje nove razine s nekoliko učionica i drugih potrebnih sadržaja, kako bi više djece moglo učiti u tom okruženju usmjerenom na Krista. Dio vašeg dara trinaeste subote pomoći će u izgradnji novog dijela škole Kompas.

Agata je uvjerena da će ih, baš kao što je Bog vodio od početka, nastaviti voditi kroz molitvu, predane učitelje i veliku dušnost vjernika iz cijelog svijeta.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Poljsku na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

28. studenoga 2026.

Otvaranje Biblije, otvaranje srca

Poljska

Monika nikad nije namjeravala predavati u adventističkoj školi.

Njezino putovanje prema učionici počelo je gotovo slučajno za vrijeme jednog razgovora na vjenčanju 2022. godine. Netko ju je upitao bi li željela predavati povijest u Adventističkoj školi Kompas. Nije bila sigurna, ali jako je voljela povijest, doživljaj poučavanja vlastite djece kroz obrazovanje kod kuće, te godine provedene u učenju s ostalim obiteljima u malenoj zajednici koja je obrazovala djecu kod kuće.

“Znala sam što kurikulum očekuje, ali sam i znala kako djeca uče.”

Pristala je pokušati.

Danas Monika poučava povijest učenike od četvrtog do osmog razreda. Ona je također glavna učiteljica za pete i šeste razrede, ostajući s učenicima dok napreduju, što joj omogućava da dobro upozna svoje učenike. Ona ih poučava i poljskom jeziku. “Mi rastemo zajedno.”

Njezina učionica je sve samo ne obična.

Učenici dolaze iz različitih sredina i različitih religija: adventisti, baptisti, ateisti, budisti, hare krišna... neki otvoreno govore o reinkarnaciji. Mnogi imaju posebne potrebe pri učenju. To je mješavina koja bi mogla uplašiti neke učitelje. Monika nije bila zabrinuta.

“Samo ideš naprijed.”

Kad je prvi put stupila na mjesto glavne učiteljice, odmah je prepoznala izazov: ako je htjela da vrijeme za Bibliju bude značajno, učenici bi prvo trebali vjerovati Bibliji. Tako da je ona, umjesto s poznatim usporedbama, započela s pitanjima.

Gotovo mjesec dana razred je istraživao zašto Biblija tvrdi da iznosi istinu, i kako Sveto pismo sebe opisuje kao svjetlo, istinu i živu Riječ. Učenici su svakodnevno otvarali svoje Biblije, čitali odlomke i uspoređivali ono što Biblija govori o sebi.

“Pokušali smo svaki dan otvoriti Bibliju. I jasno smo uvijek naglasili da sve što govorimo — dolazi iz Pisma.”

Takav pristup oblikovan je trenutkom kojega nikada neće zaboraviti.

Prvoga dana škole, dok je objašnjavala dnevni raspored, jedan je dječak podignuo ruku. Pitao je: “Može li se vjerovati u Boga, ali ne i u crkvu?”

To pitanje nije bilo lagano. Monika je otišla kući i dugo razmišljala o njemu. Napokon, znala je kako treba odgovoriti.

“Da. Ja sam bila takva osoba mnogo godina.”

To je pitanje otvorilo vrata nečemu dubljem.

Monika razumije sumnju, jer ju je i sama proživljavala. Njezin otac, koji ju je odgajao, bio je ateist i otvoreno se izrugivao vjeri. Kako ga je voljela i ugledala se na njega, preuzela je njegov način razmišljanja. Kao tinejdžerka vjerovala je da je vjera izmišljena, dok jedna tiha noć nije sve promijenila.

Dok je sjedila sama za svojim stolom jedne noći, počela je razmišljati o svijetu i načinu na koji postoji. “Nije mogao nastati sam od sebe.” U tami noći šapnula je riječi za koje sada zna da su bile njezina prva molitva: “Ako postoji viša moć, neka mi se pokaže.”

Ta je molitva odškrinula vrata.

Božji odgovori došli su polako, kroz knjige, prijatelje i neočekivane susrete. Kupila je svoju prvu Bibliju skoro slučajno, i odložila ju je netaknutu na policu. Kasnije je kroz prijatelje koji su istraživali vjeru tijekom zadnje godine komunizma u Poljskoj, počela dolaziti na evanđeoske sastanke, počela je postavljati pitanja i otvarati Bibliju za sebe.

Neki su putovi vodili u slijepe ulice. Drugi su otkrili istinu pomiješanu s pogreškama. Ali jedno je postalo odmah jasno: Bibliji se može vjerovati i Isus je stvaran.

S vremenom je Monika prisustvovala adventističkim evangelizacijama u Varšavi. Naučila je biblijska učenja s kojima se nikada nije srela. Napokon, jednog dana u lipnju, odmah po završetku ispita u srednjoj školi, ona se krstila.

To putovanje oblikovalo je njezin život. Ono također oblikuje njezino poučavanje. “Kad učenici postavljaju teška pitanja, ne bojim se”, kaže Monika. “Prošla sam kroz to.” Mnogi njezini učenici nikada nisu čuli osnovne biblijske događaje — one koje adventistička djeca često znaju napamet. Monika ih pažljivo upoznaje, ponekad koristeći knjige *My Bible Friends* (Moji biblijski prijatelji), gradeći zajednički temelj Svetog pisma i povjerenja. U njezinoj učionici vjera se nikada ne nameće. Nudi se jasno, dosljedno i s ljubavlju.

Vaši darovi trinaeste subote imat će veliki utjecaj na školu Kompas, omogućujući joj da se proširi dodavanjem dvjesto četvornih metara učionica. To će dati toliko potreban dodatni prostor za ovu rastuću školu. Hvala vam što pomažete i podržavate Božju misiju!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Poljsku.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

5. prosinca 2026.

Škola koja je postala utočište

Poljska

Kad je rat prisilio Žanu i Viktora da napuste svoj dom u Ukrajini, sa sobom su povelili samo svoju djecu i svoju vjeru. Poput mnogih obitelji koje su bježale od ratnog sukoba, nisu znali gdje će završiti niti koliko će njihovo putovanje trajati.

Ono što je Žana znala, bilo je da želi da njezina djeca nastave odrastati uz adventističko obrazovanje.

U Ukrajini su adventističke škole dobro razvijene, a obitelj Čuprun nadala se da će njihovo troje djece biti školovano u okruženju u kojem je vjera u središtu odgoja i obrazovanja. No rat je zatvorio vrata za koja nikada nisu mogli zamisliti da će se zatvoriti. Bili su izbjeglice i njihova je budućnost bila neizvjesna, a mogućnosti ograničene.

Kad je obitelj stigla u Poljsku, dobila je privremeno utočište u crkvenom kampusu u kojem se nalazila novootvorena Adventistička škola Kompas. Za Žanu je spoznaja da ondje postoji adventistički dječji vrtić i osnovna škola bila poput odgovora na molitvu.

No na putu se pojavila još jedna zapreka: novac.

Poput mnogih izbjegličkih obitelji, obitelj Čuprun nije imala novčanih mogućnosti. Školarina u privatnoj školi bila je izvan njihova dosega. Ipak, Žana se nastavila moliti. Silno je željela da barem jedno od njezine djece može pohađati tu školu.

Najmlađe dijete primljeno je u vrtić uz znatno umanjenu školarinu. Žana je bila zahvalna, ali njezino je srce i dalje bilo opterećeno brigom za stariju djecu koja su morala pohađati državne škole.

Odlučna da doprinese koliko god može, Žana je počela raditi na školskom imanju čisteći zgrade. Viktor je pomagao

u poslovima održavanja i pri građevinskim radovima. Radili su predano, tiho i zahvalno, nikada ne pretpostavljajući da bi im moglo biti pruženo više.

No Žana se nastavila moliti. Njezina najveća želja bila je da njezina kći Sofija pohađa adventističku školu. Kad je školsko vodstvo uvidjelo okolnosti u kojima se obitelj nalazila, počelo je tražiti rješenje. Uputili su zahtjev Organizaciji ASI (Adventist-Laymen's Services & Industries) u kojem su objavili da djeca izbjeglica silno žele pohađati adventističku školu, ali njihove obitelji ne mogu podmiriti troškove školovanja.

Odgovor koji je stigao nadmašio je sva očekivanja.

Osigurana su novčana sredstva kako bi Sofija mogla pohađati školu tijekom cijele godine. Zahvaljujući toj dodatnoj pomoći, njezina je školarina smanjena na iznos koji je obitelj mogla podnijeti. "To je bio Žanin san, da njezino dijete bude ovdje", rekla je jedna učiteljica

Sofija se pridružila školi i vrlo brzo napredovala. Dvije ili tri godine nakon toga, zahvaljujući nastavku potpore, u školu se upisao i najstariji sin obitelji Čuprun. Tako su sva njihova djeca mogla odrastati i učiti u okruženju prožetom vjerom, dobrotom i osjećajem svrhe.

Za Sofiju je škola ubrzo postala mnogo više od nastave i domaćih zadaća. Postala je mjesto kojem pripada.

Jedne su godine učenici dobili priliku sudjelovati u školi plivanja, dodatnoj aktivnosti za koju je trebalo platiti posebnu naknadu. Sofija je željela sudjelovati, ali njezina obitelj si nije mogla priuštiti takav trošak. Kad je jedna učiteljica doznala za njihovu potrebu, tiho je priskočila u pomoć i platila Sofijino pohađanje škole plivanja za cijelu godinu.

O tome se nije javno govorilo. Nitko nije tražio priznanje. Bio je to jednostavan čin suosjećanja, jedan od mnogih koji odražavaju duh te škole.

Za obitelji poput obitelji Čuprun adventističko obrazovanje nije luksuz. Ono je oslonac u razdoblju velikih životnih previranja. Ono pruža duhovnu sigurnost kad se sve drugo čini

nesigurnim. Ono ih podsjeća da, premda su morali napustiti svoj dom, nisu zaboravljeni.

Djeca obitelji Čuprun — Nahum, Sofija i Natan, danas odrastaju, uče i služe zajedno sa svojim školskim prijateljima iz Poljske i drugih zemalja. Proučavaju Sveto pismo, uče u prirodi, služe svojoj zajednici i doživljavaju vjeru ne samo kao uvjerenje, nego kao način življenja.

Njihova životna priča samo je jedna od mnogih.

Žani odgovor na njezine molitve nije stigao odjednom. Dolazio je korak po korak, kroz školu, zajednicu, velikodušna srca ljudi i Boga koji sluša molitve.

A za njezinu djecu taj je odgovor poprimio oblik mjesta kojemu pripadaju.

Škola Kompas je mnogo više od škole. To je mjesto na kojem se djeca osjećaju sigurno dok uče i rastu u poticajnom okruženju, gdje ih se ohrabruje da se sve više približavaju Bogu i jedni drugima. Hvala vam što svojim darovima trinaeste subote velikodušno podupirete misijsko djelo.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Poljsku.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

12. prosinca 2026.

Glazba koja otvara vrata

Ujedinjeno Kraljevstvo

Kad su Fionu 2014. godine prvi put zamolili da vodi novi glazbeni misijski projekt u istočnom Londonu, oklijevala je.

Sve je poteklo od vodstva adventističkih crkava u istočnom Londonu, koje je raspravljalo o tome kako u svojim zajednicama osnovati središta utjecaja. Spominjali su se zdravlje i obrazovanje. Tada je netko predložio osnivanje glazbene škole. Pastor David Burnett, koji je Fionu poznao zbog njezinog rada s velikim zborovima i orkestrima, uključujući dvadeset i pet godina organiziranja godišnjih izvedbi Mesije, predložio je upravo nju.

U početku nije bila sigurna. "Razmišljala sam o tome da pokrenem nešto u sjevernom Londonu", prisjeća se. "Ali to nije uspjelo."

Živjela je u istočnom Londonu. Nakon molitve i promišljanja, ipak je pristala.

Dana 5. travnja 2015. škola klasične glazbe u istočnom Londonu Elsom otvorila je svoja vrata u mjesnoj adventističkoj crkvi u Claptonu, u londonskoj općini Hackney. Počeli su s četiri učitelja i desetak učenika. Novi su se polaznici uglavnom prijavljivali preporukom drugih ili kao učinak crkvenih obavijesti.

Od samog početka vizija škole bila je usmjerena u dva smjera: jačati glazbenu službu unutar Adventističke crkve i doprijeti do šire zajednice.

U početku je većina učenika dolazila iz mjesnih crkava, no nakon što je 2016. godine pokrenuta jednostavna internetska stranica, počele su se upisivati i mnoge obitelji koje nisu bile adventističke. A onda je pandemija Covid-19 promijenila sve.

Dok su mnogi programi bili obustavljeni, škola klasične glazbe Elsom nastavila je s radom. Jedan roditelj, stručnjak za informacijsku tehnologiju, pomogao je da uspostave Google Classroom, kako bi učenici mogli predavati zadaće iz glazbene teorije i pohađati nastavu na daljinu. Oko polovine učenika uspješno se prilagodilo novom načinu rada.

“Nismo željeli da djeca ostanu bez ikakvih vježbi”, objašnjava Fiona. “Glazba im je pružila strukturu i nadu.”

U isto vrijeme je u istoj crkvenoj zgradi djelovala i E5 Baby Bank, koja je hranom, odjećom i drugim osnovnim potrepštinama pomagala više od tristo obitelji u teškim životnim okolnostima. Dok su obitelji ulazile u zgradu, hodnicima su odjekivali zvukovi klasične glazbe.

“Klasična glazba ima terapijski učinak”, tvrdi Fiona. “Roditelji su često pitali odakle dopire ta glazba.”

Ubrzo su počele stizati preporuke socijalnih službi, ustanova za mentalno zdravlje i mreža za potporu obiteljima. Fiona je osobno primila nekoliko djece koja su joj bila upućena preko Baby Banke, a mnoga od njih dolazila su iz izbjegličkih obitelji ili drugih posebno teških životnih okolnosti.

Godine 2021. škola Elsom je registrirana kao dobrotvorna organizacija, čime je dodatno osnaženo njezino poslanje pružanja kvalitetnog obrazovanja iz klasične glazbe djeci iz socijalno ugroženih obitelji. Novčana potpora Južnoengleske konferencije, Britanske unije konferencija te drugih donatora i zaklada počela je doprinositi u pokrivanju troškova nastave, čineći glazbeno obrazovanje dostupnijim obiteljima kojima je to bilo najpotrebnije.

Danas je škola narasla s deset na stotinu i pedeset učenika. U njoj sada djeluje dvanaest nastavnika, od kojih neki poučavaju uživo, a neki preko interneta. Učenici više nisu samo iz istočnog Londona, nego i iz Walesa, Škotske i drugih krajeva.

Jedno od najvećih postignuća škole ostvareno je 2024. godine, kad je Umjetničko vijeće (Arts Council) dodijelilo 10.000

britanskih funti za sedamnaestotjedni orkestralni projekt namijenjen djeci i mladima u dobi od osam do devetnaest godina. U projektu je sudjelovalo pedeset i troje mladih, a održana su i dva koncerta, jedan u Adventističkoj crkvi u Claptonu, a drugi na Kraljevskom glazbenom koledžu (Royal College of Music).

U travnju 2025. godine Elsom je proslavio svoju desetu obljetnicu tjednom posebnih događanja. Vrhunac proslave bio je posjet članice britanske kraljevske obitelji, vojvotkinje od Glouceстера. Tijekom posjeta Adventističkoj crkvi u Claptonu poslušala je dvadesetominutni nastup školskog orkestra, a zatim gotovo sat vremena provela u razgovoru s učenicima.

U međuvremenu se suradnja s različitim organizacijama nastavila širiti. Zahvaljujući partnerstvu s organizacijom Nucleo, škola Elsom je primila više od trideset doniranih glazbenih instrumenata: violine, viole, drvena i limena puhačka glazbala, klavijature, pa čak i bijeli kontrabas. Fionina rođakinja pomogla je osigurati dugoročnu posudbu kompleta timpana, čime je škola uštedjela stotine britanskih funti koje bi inače potrošila na njihov najam za koncerte.

“Trenutačno”, kroz smijeh kaže Fiona, “moj dnevni boravak izgleda poput skladišta glazbala.”

Ipak, najveći izazov s kojim se škola danas suočava je nedostatak prostora. Budući da nastavu uglavnom održavaju nedjeljom i nekoliko večeri tijekom tjedna u crkvenim prostorijama, Elsom ima popise čekanja i svakog tjedna prima nove upite za upis. Fiona i njezini suradnici trenutno istražuju mogućnost najma većeg prostora.

“Naše poslanje je doprijeti do još većeg broja zajednica”, kaže Fiona. “Glazba je sredstvo kojim to činimo. Kroz klasičnu glazbu ljudi koji nisu naše vjere upoznaju tko smo.”

Polaznici škole imaju od pet do osamdeset i pet godina. Neki prvi put u životu uzimaju violinu u ruke, dok su drugi umirovljenici koji proučavaju naprednu glazbenu teoriju. Novi program pod nazivom “Ujedinjene generacije” okuplja starije

osobe, njegovatelje, djecu i obitelji u zborovima i orkestrima, a škola im posuđuje instrumente kako novčane neprilike ne bi bile prepreka sudjelovanju.

Za Fionu cilj ostaje jednostavan: “Riječ je o tome da prilike koje su bile pružene nama, prenesemo onima koji ih inače možda nikada ne bi imali.”

Ovoga tromjesečja vaši darovi trinaeste subote pomoći će u ostvarivanju još jednog projekta namijenjenog djeci i obiteljima, “Safe Space2Be” centara. Ti će se centri razvijati u školama u suradnji s mjesnim adventističkim crkvama.

Ta će ugodna i sigurna mjesta pružati dušobrižničku skrb, mentorstvo, potporu duševnom i osjećajnom zdravlju te različite oblike potrebne pomoći učenicima i njihovim obiteljima. Svaki centar će djelovati kao malo središte utjecaja, mjesto na kojem će ljudi moći iskusiti suosjećanje, sigurnost i Kristovu ljubav na vrlo ohrabrujuć način. Hvala vam što ćete i vi svojim velikodušnim darovima poduprijeti takvu službu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Ujedinjeno Kraljevstvo.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

19. prosinca 2026.
Više od glazbe
Ujedinjeno Kraljevstvo

Kad je četverogodišnji Kieron prvi put uzeo violinu u ruke, to nije bila u potpunosti njegova odluka. Njegov stariji brat već je pohađao satove glazbe, a njihova je majka imala jedno jasno pravilo: “Ako ćeš svirati violinu, sviraj je kako treba.”

Kieron je to i učinio.

Rođen u Londonu, proveo je sedamnaest godina odrastajući u Grenadi, prije nego što se 2019. godine vratio u Ujedinjeno Kraljevstvo. Njegova majka je vjerovala da će preseljenje njezinim sinovima pružiti veće mogućnosti. “Nije željela da naidemo na ograničenja. Željela je da iskusimo više.”

Glazba je postala taj put.

Već s trinaest godina Kieron je poučavao druge klavir i violinu. Vodio je probe, poučavao ansamble i stekao ugled osobe koja se isticala predanošću, disciplinom i izvrsnošću. “Imao sam najvišu ocjenu u svojoj skupini i bio sam najnapredniji”, kaže on. Odgovornost mu je prirodno dolazila.

Kad se vratio u London, stupio je u kontakt s Fionom iz škole klasične glazbe Elsom u istočnom Londonu. Njegov brat je prije mnogo godina pohađao tu školu i dobro je poznao ravnateljicu. Kieron ju je nazvao i jednostavno upitao postoji li kakav posao.

“Postojao je”, govori on sa smiješkom. “Trebala je učitelja glazbene teorije.”

Kieron naglašava kako je glazbena teorija neizbježna i važna. “To je poput učenja jezika. Nema smisla govoriti francuski, ako ga ne znaš čitati. S glazbom je isto — moraš je razumjeti.”

To je razumijevanje oblikovalo cijelu njegovu karijeru. Danas, s dvadeset i sedam godina, Kieron svira sedam instru-

menata: violinu, violu, violončelo, kontrabas, klavir, bas-gitaru i klarinet. Njegova snažna teorijska podloga omogućuje mu da s pouzdanjem prelazi s jednog instrumenta na drugi.

“Lako je svirati glazbu”, kaže on. “Ali nije je uvijek lako razumjeti.” Njegova uloga u Elsomu se proširila. Ono što je započelo kao poučavanje teorije, preraslo je u vođenje gudačkog dijela orkestra, a naposljetku i u službu pomoćnika glazbenog ravnatelja. On odabire glazbeni program, vodi probe pojedinih dijelova orkestra, uskače kao dirigent kad je potrebno, i mentor je mladim glazbenicima.

Oko sedamdeset i pet učenika uči pod njegovim vodstvom. Samo gudački dio orkestra broji više od dvadeset svirača.

Ali za Kierona glazba nikada nije samo bavljenje notama.

“Imao sam učenike koji u početku nisu uopće željeli govoriti”, rekao je. “A sada su samouvjereni i znaju se izraziti. Nije riječ samo o glazbi; riječ je o odnosu koji se izgradi.”

Kieron vjeruje da glazba otkriva karakter.

“Ako je dijete plašljivo, to se čuje u njegovu sviranju. Ako je nemarno, i to se čuje. Ako je marljivo, i to se može čuti. Glazba pojačava osobnost; od nje se ne možeš sakriti.”

Ta iskrenost oblikovala je i njega samoga. Kao dijete, kad bi pogriješio, obeshrabrenje bi ga ponekad navelo da udari po tipkama klavira. Njegova bi mu majka mirno rekla da treba ublažiti svoju naglost i naučiti biti strpljiv.

Glazba mu je postala ogledalo.

“Kada se mučiš s nekim glazbenim odlomkom, moraš se zapitati: Je li problem u glazbi, ili u meni?” govori on. “Ponekad je jednostavno riječ o tvojoj osobnosti.”

Tijekom godina gledao je kako njegovi bivši učenici nastupaju na mjestima poput Royal Albert Halla u Londonu, i odazivaju se pozivima na profesionalna snimanja. Promatrajući njihov napredak, osjeća duboko zadovoljstvo.

“Ostavština je važna”, rekao je. “To je način da kažem: Bio sam ovdje. Ostavio sam nešto iza sebe.”

Njegova je vjera isprepletena s njegovom glazbom. Među njegovim omiljenim duhovnim pjesmama su “Ti si divan, o

naš Spase” i “Dobro u Gospodu mom”. Vjeruje da duhovna glazba oblikuje srce jednako kao što tehnika oblikuje ruke glazbenika.

“Glazba”, govori on, “prisiljava čovjeka da osjeti ono što bi inače možda izbjegavao. Čak i borba može imati svoju ljepotu.”

“Unutarnja nagrada nadmašuje patnju”, nastavlja. “A ponekad i sama patnja postane umjetnost.”

U Školi Elsom on ne vidi samo glazbene ljestvice i sonate. On vidi kako se razvija samopouzdanje, izgrađuje disciplina i jača vjera.

“Nije riječ samo o učenju sviranja instrumenta”, govori on. “Riječ je o tome da postaneš netko.”

Adventisti sedmoga dana na snažan način dotiču živote djece i mladih diljem Ujedinjenog Kraljevstva. Ove trinaeste subote možemo pomoći djeci u Engleskoj koja možda nemaju mogućnost pohađati škole poput Elsoma, ali trebaju nekoga kome je stalo do njih. Novčani prilozi od ovog tromjesečja pomoći će Adventističkoj crkvi u Ujedinjenom Kraljevstvu da osnuje mala središta pod nazivom “Safe Space2Be” za djecu u školama diljem Engleske koja se možda osjećaju zabrinuto, usamljeno ili uplašeno. A središta za duševno zdravlje pružat će savjetovanja i druge oblike podrške djeci koja su u rizičnom društvu, kao i njihovim obiteljima. Hvala vam na vašoj novčanoj potpori.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Ujedinjeno Kraljevstvo.
- ◆ Preuzmite slike ovog misijskog iskustva s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

26. prosinca 2026.
Posvećen služenju
Ujedinjeno Kraljevstvo

Kad se Yeron prije gotovo sedam godina prvi put pridružio Školi klasične glazbe Elsom u istočnom Londonu, jednostavno je želio učiti svirati violinu. Tada nije shvaćao da će disciplina koju zahtijeva glazba oblikovati ne samo njegove sposobnosti, nego i njegovu vjeru.

Počeo je s violinom. Prošle je godine dodao i trubu. Uz samo sviranje, proučava i glazbenu teoriju, uči izračunavati ritmove, analizirati glazbene odlomke te razumjeti glazbenu strukturu i harmoniju.

“Ponekad se suočavamo s izazovima”, kaže on zamišljeno. “Čak i kad poznajete teoriju, još je uvijek morate primijeniti.”

Tu lekciju, priznaje, može primijeniti daleko izvan područja glazbe.

Danas je Yeron student na Sveučilištu London Metropolitan, ali i dalje vjerno služi u svojoj mjesnoj crkvi u Tottenhamu. Njegov brat svira klavir, a Yeron violinu. Zajedno redovito predvode pjevanje tijekom bogoslužja.

“Posvetili smo se u crkvi služenju Bogu”, jednostavno kaže.

Odrastajući u kršćanskom domu, glazba za njega nikada nije bila samo zabava. Njegova majka, koja je kao mlada pjevala u Etiopiji, uvijek je naglašavala važnost samosvladavanja i predanosti. Njegov otac voli duhovne pjesme, posebno one koje govore o Kristovom povratku. Petkom navečer obitelj se okuplja na bogoslužju, zajedno pjevaju, mole se i sviraju.

Te su navike u njemu izgradile nešto čvrsto i postojano.

Elsom je Yeronu pružio prilike koje nikada nije očekivao. Nastupao je u crkvama po cijelom Londonu, sudjelovao je na orkestralnim koncertima u samom središtu Londona, a

čak je svirao i pred vojvotkinjom od Glouceстера tijekom proslave desete obljetnice Škole Elsom.

“Bio je to veliki trenutak”, kaže on. “Ali najbolji dio jest to što pjesme koje sviramo uvijek slave Gospodina.”

Njegova učiteljica violine pažljivo bira glazbeni repertoar koji odražava kršćanske vrijednosti. Božićni programi ispunjeni su duhovnim pjesmama koje slave Kristovo rođenje. Sve ta glazba nije nešto sporedno, ona je u samom središtu.

“To je vrlo pozitivno utjecalo na moju vjeru i moj odnos s Gospodinom”, svjedoči Yeron. “Nema izgleda da izvodimo glazbu koja ne svjedoči o Bogu.”

Ipak, ispitati iz izvođenja znaju biti zastrašujući. Svakog učenika ocjenjuju vanjski ispitivači s Trinity Collegea, a kriteriji su vrlo visoki i od učenika se očekuju izvrsni rezultati.

“U početku je zastrašujuće, ali s vremenom postaje lakše.”

Kroz glazbu se Yeron naučio ustrajnosti, kroz javne nastupe stekao je samopouzdanje, a kroz izvođenje duhovne glazbe produbio svoju predanost Bogu.

Uvidio je i kako glazba oblikuje karakter. Disciplina stečena vježbanjem prenosi se i na svakodnevni život. Pozornost prema pojedinostima razvija osjećaj odgovornosti, a sviranje u orkestru uči suradnji i poniznosti.

“U glazbi se ne možeš skriti”, objašnjava on. “Moraš dobro odraditi svoj dio kako bi i svi ostali mogli uspjeti.”

U gradu poput Londona, užurbanom i punom svakodnevnih izazova i ometanja, Škola Elsom je Yeronu pružila nešto trajno i vrijedno: zajednicu utemeljenu na izvrsnosti i vjeri.

Danas Yeron ne doživljava glazbu samo kao vještinu, nego i kao službu.

“Mislim da je Elsom doista nevjerojatna škola”, kaže. “Mnogo toga naučiš. Učitelji nam pomažu kada naiđemo na poteškoće. A ono što naučimo koristimo kako bismo služili Bogu.”

Njegova predanost izvrsnosti, disciplini i iznad svega Kristu i dalje raste.

Mladi poput Yerona jačaju kad vjera i zajednica djeluju usklađeno.

Ove trinaeste subote možete pomoći djeci u Engleskoj koja možda nemaju priliku pohađati škole poput Elsoma, ali trebaju nekoga tko će se brinuti o njima. Priloži prikupljeni ovog tromjesečja pomoći će u osnivanju centara "SafeSpace2Be", za djecu u društvenim školama koja se možda osjećaju zabrinuto, usamljeno ili uplašeno.

Darovi će također poduprijeti još tri projekta u Transeuropskoj diviziji: osnivanje obiteljskog misijskog centra Oikos u Helsinkiju u Finskoj, proširenje prve adventističke osnovne škole Kompas u Poljskoj, i izgradnju nove zgrade Adventističke crkve u Zagrebu, u Hrvatskoj. Hvala vam što ćete ove trinaeste subote svojim velikodušnim darovima poduprijeti misijsko djelovanje Adventističke crkve!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na zemljovidu Ujedinjeno Kraljevstvo.
- ◆ Preuzmite slike za ovo misijsko iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Misijski projekti za sljedeće tromjesečje

Sljedećeg tromjesečja predstaviti ćemo Zapadnu srednjoafričku diviziju, a misijski projekti obuhvaćat će:

- ◆ Osnivanje središta utjecaja u Međunarodnoj akademiji Prince Emmanuel u Abidžanu, Obala Bjelokosti.
- ◆ Otvaranje zdravstvene klinike u Praji, Zelenortska Republika, portugalski: Cabo Verde.
- ◆ Izgradnju osnovne škole Prince Emmanuel u Bati, Ekvatorska Gvineja.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com